bfc64 - dokumentacja

Grzegorz Koperwas 16 grudnia 2020

1. Kompilowanie

Wymagania do kompilacji:

- gcc kompilator
- make
- python generowanie pliku template.cpp (patrz kompilator)
- xelatex dokumentacja

Kompilujemy poleceniem make.

Instalujemy poleceniem sudo make install

Dokumentacje kompilujemy poleceniem make docs.

Przykładowy test uruchamiamy poleceniem make test, powinien uruchomić emulator Vice z programem.

Wymagania do używania

- kickassembler¹ bfc64 generuje pliki .asm dla tego assemblera
- System Linux, testowane wyłącznie na Arch'u

Program uruchamiamy poleceniem bfc64 <ścieżka do pliku źródłowego>, utworzy on plik a.asm gotowy do przetworzenia kickassemblerem za pomocą polecenia kickass a.asm. Utworzy on nam plik wykonywalny a.prg dla commodore 64 lub emulatora.

Emulator Vice² uruchomi automatycznie programy poleceniem:

x64sc -autostart \$PWD/a.prg

2. Działanie kompilatora bfc64

Kompilator składa się z dwóch głównych części:

- Parsera zamieniającego pliki tekstowe na listę symboli
- Kompilatora zamieniającego listę symboli na kod assemblera korzystając z funkcji z przestrzeni arch

Grzegorz Koperwas 1

 $^{^{1}} http://theweb.dk/KickAssembler/Main.html\#frontpage$

²https://vice-emu.sourceforge.io/

Parser

Parser jest funkcją parseSourceFile, która przyjmuje jako argument plik z kodem źródłowym. Zamienia ona wewnętrznie znaki języka *brainfuck* na odpowiadające im symbole według tablicy 2.

Symbol	Wartość
+	inc
-	dec
<	left
>	right
[loopBegin
	loopEnd
,	in
	out

Tablica 1: Symbole oraz odpowiadające im wartości z SymbolType

Dodatkowo parser wyświetla ostrzeżenia w przypadku jeśli w trakcie pętli za każdą iteracją jest porównywalna inna komórka pamięci, na przykład dla pętli [>><] zostanie wyświetlone ostrzeżenie wraz z numerem lini początkowym i końcowym.

Jeśli parser napotka] bez poprzedniego [czy nie znajdzie w pliku końca pętli przed jego końcem zgłosi on błąd użytkownikowi i nie skompiluje programu.

Parser traktuje wszystkie inne znaki jako komentarz.

Dodatkowo parser może zostać rozbudowany o zoptymalizowane symbole add, subtract, jmpLeft, jmpRight które łączą sąsiednie symbole w jeden³, oszczędzając przy tym pamięć oraz cykle procesora, jednak w obecnej wersji nie zostało to jeszcze zaimplementowane.

Kompilator

Kompilator tworzy stringa na podstawie listy symboli z parsera za pomocą wzorców generowanych podczas kompilacji z plików w folderze processor/arch/c64. Dodatkowo na początek dołącza arch::begin a na koniec arch::end

Wzorce, z których korzysta kompilator są generowane automatycznie skryptem pythona templateGen.py. Generuje on plik źródłowy template.cpp z pomocą pliku-wzorca template.cpp.template, do którego podstawia za placeholdery⁴ odpowiednie sumy stringów oraz parametrów funkcji według plików-wzorców assemblera, w których podmienia label() na argument label itd. Opis wzorców w sekcji 3..

Wygenerowany string program zapisuje do pliku wyjściowego.

3. Opis działania skompilowanego programu

Wyzwania architektury 6502/6510/commodore 64

Procesory MOS 6502/6510 posiadają 8 bitową szynę danych oraz 16 bitową szynę adresową. Z tego powodu "pointery" muszą się znajdować w pierwszych 256 bajtach pa-

³Na przykład ++-+++ zostanie zamienione na add

⁴W formie \$nazwa

mięci, tak zwanej "zeropage". Kompilator umieszcza w pamięci o adresie \$00FB adres \$0000, który jest adresem początku taśmy.

Procesor posiada opcje indeksowania pamięci rejestrem X lub Y, taki odpowiednik (pointer + rejestr $_X$)* w języku C++. Jednak jako iż rejestr X jest 8 bitowy, a chcemy taśmę o długości większej od 256 to ruch po taśmie w lewo wygląda tak:

Taśma

Definicja taśmy, w pliku end.asm, wygląda tak:

```
*=$C000 "Tape" // at address $C000
. fill 1024, 0 // place 1024 zeros
```

Generuje ona taśmę o długości 1024 bajtów, jednak jako iż kompilator nie zabezpiecza nas przed "wyjściem" z jej przestrzeni, zatem jeśli komuś chce się pisać dużo > i wiedząc iż adres pierwszej komórki to \$C0FF możemy zmieniać kolory tła, tekstu, odtwarzać muzykę oraz nadpisywać program.

Wypisywanie znaków na ekran i ich odczyt

Kernal commodore 64 posiada funkcje, które realizują te zadania.

Pod adresem \$FFCF jest funkcja, która umieszcza w rejestrze A wartość wprowadzoną przez użytkownika.

Pod adresem \$FFD2 jest funkcja, która wartość w rejestrze A wypisuje na ekran.

Wadą tych funkcji jest to iż nie używają zestawu znaków ASCII, tylko własnego PET-SCII 5 . Z tego powodu przy wypisywaniu na ekran za pomocą . trzeba ustawiać wartość komórki na wartości PETSCIII

⁵https://www.c64-wiki.com/wiki/PETSCII